

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/198/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614214174
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7614214174.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobkyne: K. G., nar. XX.X.XXXX, bytom L., R. X, zast. JUDr. Štefanom Kamenickým, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 7, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovaným: 1. JMR Pastor, s. r. o., IČO: XX XXX XXX, Dolná 203, 076 14 Michalany, zast. JUDr. Štefanom Hajdu, advokátom so sídlom M. R. Štefánika 3197/32, 075 01 Trebišov 2. R. A., nar. XX.X.XXXX, bytom L., I. XX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v 1. rade: Komunálna poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, 811 05 Bratislava 1, IČO: XX XXX XXX, (ďalej len VÚ), o zaplatenie sumy 9 558 €, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v 1.rade proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 7C/219/2014-68 zo 4.2.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) vyslovil povinnosť žalovaným 1., 2., ktorí sú povinní zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 6 440 € s 5,15 % úrokom z omeškania ročne z priznanej sumy od 8.8.2014 až do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu B.. Š. C., advokáta vo výške 1 373,55 €. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť štátu na účet súdu trovy štátu - náhradu súdneho poplatku z návrhu vo výške 386,50 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení žaloby žalobkyňa uviedla, že dňa 27. 9. 2011 v čase okolo 10.00 hod. žalovaný v 2. rade v meste Levoča na ceste I/18 v smere kruhového objazdu na Prešov viedol jazdnú súpravu zn. Renault Magnum ev. č. E. XXX-K. a nákladného návesu továrenskej značky Kogel evidenčného č. E. XXX-S., pričom v km 630,02 v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu motorového vozidla narazil svojou prednou časťou vozidla do zadnej časti pred ním idúceho motorového vozidla Škoda Felícia evidenčného čísla L. XXX-Q., ktoré viedol manžel žalobkyne Z. G.. Pri tejto nehode utrpela žalobkyňa zranenie a to ťažký úraz - odlomenie prednej hrany tela driekového stavca bez posunu úlomkov s pridruženým poranením medzistavcovej platničky. Uznesením Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi pod č. 3Pv 425/13-8 zo dňa 6. 12. 2013 bola určená žalovanému v 2. rade skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov, ona sa následkom úrazu liečila od 27. 9. 2011 do 30. 11. 2011, v marci 2012 v období od 19. 3. 2012 do 25. 3. 2012, skoro každý týždeň navštevovala ambulantne chirurga M.. O. O.. Ďalej absolvovala liečenie v roku 2013 na neurologickej ambulancii M.. W., ako aj liečenia a kontroly u M.. Q. E. - neurologičky. Zo záverov znalca nebolo však možné vydedukovať podľa súdu, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne a od ktorého dátumu teda plynula premlčacia lehota na podanie žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala ďalšieho nároku, a to náhrady za SSU. Súd na zistenie tejto skutočnosti vypočul

ako svedka M. J. I.U., znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 81/2013 a v ktorom táto otázka riešená nebola.

Znalec na pojednávaní dňa 19.1.2015 vypovedal, že čo sa týka ohodnotenia bolestného položky 107a - odlomenie prednej dolnej hrany tela 4. driekového stavca prvýkrát, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu pre účely obodovania tohto ochorenia, bolo to dátumom 19.2.2012. Odôvodnil to tým, že aj keď bola PN ukončená k 1.12.2011 a bolo uskutočnené prvé obodovanie, teda aj položky 108a, pri ďalšom CT - vyšetrení bolo zistené aj vyklenutie medzistavcovej platničky, čo sa ešte pri ukončení PN nepredpokladalo. Teda k záverečnému obodovaniu bolestného u položky 108a znalec uviedol, že je potrebné ustáliť dátum vyčíslenia bolestného na 1.3.2012.

Súd citoval § 415, § 420, § 427 O.z., ďalej § 11 ods.6 zák. č. 381/2001 Z.z., § 3 ods.1, 2, 4, zák. č. 437/2004 Z.z. a dôvodil, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že vzhľadom na vnesenú námietku premlčania žalovaných v 1. a 2. rade a vedľajšieho účastníka, čo sa týka nároku žalobkyne na náhradu bolestného vo výške 2 898 (180 bodov x 16,10 eur), nie je možné žalobe v tejto časti vyhovieť. Predmetný záznam o dopravnej nehode podpísala, v tomto zázname teda nebolo políciou uvedené, žeby nebola schopná takýto úkon urobiť. Z uvedeného súd má zato, že žalobkyňa poznala osobu škodcu v deň dopravnej nehody, teda dňom 27.9.2011, kedy sa dozvedela o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Hodnotenie právneho zástupcu žalobkyne o tom, kedy sa žalobkyňa s určitou dovedela, kto za škodu zodpovedá, súd pre daný prípad považuje za tendenčné a účelové a ani nie v súlade s doterajšou súdnou praxou.

K otázke plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu bolestného na súde sa súd stotožňuje s výpoveďou súdneho znalca, ktorý určil dátum počítania tejto lehoty najneskôr na deň 1.3.2012. Žalobkyňa podala žalobu dňa 8.8.2014, preto s poukazom na ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka sa tohto nároku domáhala po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Na základe uvedeného súd nárok na náhradu škody z titulu bolestného považuje za premlčaný, a preto v tejto časti žalobu zamietol.

V prevyšujúcej časti, teda v časti o nároku na náhradu škody z titulu SSU, súd žalobe vyhovel čo do zaplatenia sumy 6 440 €. Žalobkyňa sa nesprávne domáhala zaplatenia sumy 6 600 € pri prepočte za 1 bod 16,50 €, nakoľko s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za SSU sa pri určení výšky predmetnej náhrady vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo SSU ohodnotilo v lekárskom posudku. V danom prípade lekársky posudok bol vyhotovený v roku 2013. Vtedy sa žalobkyňa dozvedela, na koľko bolo obodované SSU, a preto súd vychádzal z výšky náhrady za 1 bod 16,10 eur stanovenej pre rok 2013.

Nakoľko žalovaní a vedľajší účastník sa tým, že odmietali uznať nárok v tejto časti žalobkyne a nepristúpili k jeho plneniu, dostali do omeškania, súd priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania z priznanej sumy 6 440 €. V čase, kedy sa žalobkyňa domáhala svojho nároku voči vedľajšiemu účastníkovi a kedy tento záporne odpovedal na jej výzvu (7.7.2014) podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z. výška úrokov z omeškania bola o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalovaní sa takto dostali do omeškania najneskôr ku dňu 7.7.2014, kedy základná úroková sadzba ECB k uvedenému dňu bola vo výške 0,15 %, preto má žalobkyňa nárok na ročný výrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne z dlžnej sumy až do jej zaplatenia.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovení § 142 ods. 3 O.s.p. Súd vyhovel žalobkyni v časti nároku vo výške 6 440 € a z tejto hodnoty sporu pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal, priznal žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. podľa § 10/1 a § 13a/1a,c,d, pri hodnote jedného úkonu 220,77 € a trovy právneho zastúpenia (citoval § 148 ods.1 O.s.p. vyhl. č. 655/2004 Z.z.) pozostávajú z 5 úkonov po 220,77 € (prevzatie, príprava zastúpenia, spísanie a podanie návrhu, účasť na pojednávaniach dňa 1.12.2014, dňa 19.1.2015, ďalšia porada s klientom dňa 16.1.2015), spolu 1 103,85 €, plus 3x 8,04 €, 2x 8,39 € - režijný paušál, čo činí 40,90 €, spolu trovy konania 1 144,75 € + 20 % DPH 228 €, celkom trovy právneho zastúpenia sú vo výške 1 373,55 €.

V podanom odvolaní vedľajšia účastníčka navrhla napadnutý rozsudok zrušiť pre nesprávne právne posúdenie podľa § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p. ako aj v súlade s § 205 ods.2 písm.d/ O.s.p., lebo súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a boli zistené aj vady podľa § 221 ods.1 O.s.p. v spojení s § 221 ods.1 písm.h/ O.s.p. Tvrdným dôvodom je, že ide o sťaženie spoločenského uplatnenia pri vydaní lekárskeho posudku až po uplynutí jedného roka. Z výpovede svedka M. I. nevyplýva, že by v lehote určil ustálenie zdravotného stavu, lebo nebol poučený svedok, keď nesprávne vykladal zákon a nepoložil mu doplňujúce otázky ako z medicínskeho hľadiska posudzuje moment ustálenia zdravotného stavu, dátum ustálenia zdravotného stavu určil až na deň 27.9.2012, s

čím odvolateľka nesúhlasí. Navrhovateľka mala zdravotné problémy po operácii, pre ktoré nebolo možné do dňa 27.9.2012 považovať zdravotný stav navrhovateľky za ustálený. Druhým dôvodom odvolania je odškodnenie SSU vo výške 16,10 €, moment vyhotovenia lekárskeho posudku nie je rozhodujúci pre vznik nároku, o škode na zdraví rozhoduje súd podľa ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Objektívne bolo možné urobiť bodové ohodnotenie SSU podľa zásady „právo patrí bdelym“, a preto nemožno priznať právnu ochranu a ani odvodzovať hodnotu bodu od dátumu skutočného vyhotovenia lekárskeho posudku, vedľajšia účastníčka preto tvrdí, že lekársky posudok mohol byť vyhotovený už v roku 2011 po ukončení PN. Pri priemernej mzde v národnom hospodárstve SR v roku 2011 - 786 €, hodnota jedného bodu by mala byť nižšia, t.j. 15,72 €.

Vo vyjadrení k odvolaniu navrhla žalobkyňa potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať trovy odvolacieho konania.

Vo vyjadrení uviedla o.i. „o škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie v dobe, kedy možno objektívne previesť bodové ohodnotenie sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, pretože až vtedy má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu, resp. jej rozsah zistiť. Posúdenie otázky, kedy sa zdravotný stav poškodeného ustálil je závislé na vyjadrení lekára“. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR č. 25Cdo/1256/2006 zo dňa 23.9.2008, podobne rozsudok NS ČR zo dňa 13.6.2001 sp.zn. 25Cdo/1169/2000).

V súvislosti s týmito právnymi závermi je názor vedľajšieho účastníka v odvolaní, že lekársky posudok mohol byť vypracovaný už v roku 2001 (zrejme vedľajší účastník má na mysli rok 2011) nielen nesprávny, ale aj odporujúci zistenému skutkovému stavu súdom prvého stupňa a rozhodovacou praxou súdov. Napokon úsudok, ktorá osoba za škodu zodpovedá mohla získať svoju vedomosť až na základe právoplatného uznesenia Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi zo dňa 6.12.2013, ktorým bola určená odporcovi v 2.rade skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov, najskôr upovedomením o začatí trestného stíhania R. A. zo dňa 27.7.2013 vydaného OR PZ - Okresným dopravným inšpektorátom Poprad, nie sú premlčané, preto jej uplatnenie nároku na náhradu škody.

V stanovisku č.I. 96 z 13.4.2015 vedľajšia účastníčka uviedla, aby sa odvolací súd vyjadril k tomu, či je nutné striktné vychádzať z toho, že skôr ako za rok od poškodenia zdravia nemôže byť vyhotovený lekársky posudok s SSU (ako tvrdí navrhovateľka) alebo sa ust. § 8 ods.4 cit.zák. („len ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka“) aplikuje tak ako to tvrdí vedľajší účastník.

Odvolací súd postupom podľa § 214 ods.2 O.s.p., preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods.1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. a to i napriek skutočnostiam uvedeným v odvolaní, lebo súd vec správne právne posúdil, zákonne rozhodol a jeho dôvody sú presvedčivé.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie bez toho aby posudzoval opodstatnenosť ostatných (uplatnených) odvolacích dôvodov.

So zreteľom na skutočnosti uvedené v odvolaní musel byť urobený záver, že odôvodnenie rozsudku zodpovedá kritériám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto je rozsudok preskúmateľný.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.; ďalej len Listina) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) je aj

právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Z ustanovenia § 153 ods.1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nesporovom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods.1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je naďalej súčasťou nášho civilného procesu a je vyjadrená v ust. § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

Nepochybne z obsahu spisu vyplýva, že VÚ na strane žalovaného I. neponúkla iné dôkazy, ktorým by potvrdili svoje tvrdenia a prednesy v tomto konaní. S poukazom na § 120 ods.1, 4 O.s.p. je treba uviesť podľa odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa nie je povinný po dôkazoch pátrať, ktoré by mal navrhnúť účastníka konania, lebo je vecou účastníka konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. Ak však dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo a súd má o ňom vedomosť, bez ohľadu, príp. na návrhy žalovaného, ktorý je v tomto konaní odvolateľom, bol povinný súd vykonať takýto dôkaz a aj odvolací súd v odvolacom konaní.

Len na dôvažok odvolací súd doplňuje, že žalobkyňa nepochybne mala tiež vychádzať zo zásady iura vigilantibus (právo patrí bdelym). Rozsiahle zranenia, ktoré utrpela žalobkyňa pri nárokoch na bolestnom, keď uplynuli v subjektívnej premlčacej lehote, čo odôvodnil aj súd prvého stupňa a s poukazom na § 213 ods.1, 3 O.s.p. odvolací súd nedoplňoval žiadne dôkazy a inak vedľajšia účastníčka ani neponúkla tieto dôkazy v odvolacom konaní. Je treba prisvedčiť, že VÚ v odvolaní cituje nesprávne ust. § 7, lebo mal citovať § 8 ods.4 zák. č. 437/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov. Pri likvidácii škody žalobca požadoval rôzne doklady od žalobkyne a predlžoval plynutie lehoty pre jej nároky a potom oznámil, že sú premlčané. Psychicky pritom veľmi zle trpela. Znalec M. I. jednoznačne potvrdil pri výsluchu, že sťaženie spoločenského uplatnenia mohlo byť síce hodnotené už rok od úrazu, teda od 27.9.2012, ale ona podala žalobu včas, teda 8.8.2014 pred uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty a záver súdu prvého stupňa pri aplikácii § 106 Obč.zák. je správny.

Pri bolestnom však súd musel aplikovať uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty, lebo najneskôr súdny znalec poškodenie zdravia 1.3.2012, podaná žaloba bola 8.8.2014, teda čo do nárokov na bolestné, musel súd prvého stupňa v prevyšujúcej časti nárok žalobkyne zamietnuť. Žalobkyňa poznala osobne škodcu v deň dopravnej nehody, teda 27.9.2011, kedy sa dozvedela o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, ale nevedela, akú škodu má.

Záver súdu prvého stupňa o aplikácii § 5 ods.1 zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia pri určení výšky náhrady je správny, lebo lekárske posudok bol

vyhotovený v roku 2013, vtedy mohla vedieť, koľko bodov môže získať ako sťaženie. Od znaleckého posudku vyhoveného v roku 2013 sa dozvedela výšku škody a súd prvého stupňa správne vychádzal z náhrady za jeden bod 16,10 € pri priemernom mesačnom zárobku pre rok 2013, v opačnom prípade by došlo k poškodeniu práv žalobkyne (pozri aj rozsudky NS ČR sp.zn. 25Cdo/1256/2006 ako aj rozsudok NS ČR zo dňa 13.6.2001 sp.zn. 25Cdo/1169/2000, ktoré aj uvádza vo vyjadrení žalobkyňa).

K stanovisku ku vyjadreniu žalobkyne, ktorý uviedla VÚ zo dňa 13.4.2015 je treba uviesť, že z tohto stanoviska nevyplýva, akú otázku dáva VÚ odvolaciemu súdu („mal sa odvolací súd vyjadriť k tomu, či nemôže byť vyhotovený lekársky posudok o SSU ako tvrdí žalobkyňa alebo sa ust. § 8 ods.4 cit.zák., ak ide o SSU spravidla až po uplynutí jedného roka aplikuje tak ako to tvrdí VÚ“), lebo tejto otázke nemožno porozumieť VÚ. Jednoznačne odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď žalovaným na podstatu otázky VÚ.

S ostatnými námietkami v odvolaní sa vypořiadal vo svojom rozhodnutí presvedčivo súd prvého stupňa.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo žalobkyňa bola síce úspešná, ale jej vyjadrenie vyplýva z predchádzajúcich stanovísk a s poukazom na § 1, § 10 vyhl. č. 655/2004 Z.z. nemožno považovať tento úkon za účelne vynaložené trovy, žalovaní 1., 2., a vedľajšia účastníčka boli neúspešní v konaní a trovy im nepatria.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.